

ಅನಗತ್ಯ ಉಡುಗೆ ಚರ್ಚೆ

ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯ ರೂಪಿಸುವ
ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ
ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕ
ಸಮುದಾಯದ ಮಡಿಲಿಗೆ
ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಅರ್ಹತೆ
ಗಳಿಸಲು ಬೇಕಾದ
ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು
ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆ
ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿಯೇ
ನಿಯೋಜನೆಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.
ಅಂಥವರಿಗೆ ತಾವು ಎಂಥ
ಉಡುಗೆ ತೊಟ್ಟು ತರಗತಿಗೆ
ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದು
ಗೊತ್ತಿರಲಾರದೇ?

ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಚರ್ಚೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಇದೀಗ ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಹೊರಡಿಸಿರುವ ಹೊಸ ಸುತ್ತೋಲೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬದಲಾಗಿ ವಸ್ತುಸಂಹಿತೆಯ ರಾಜಕೀಯದ ಸುತ್ತ ಹೊಸ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಎದುರು ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಸವಾಲುಗಳಿವೆ. ಆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲೀ, ಸವಾಲು ಎದುರಿಸಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಕುರಿತಾಗಲೀ ಚರ್ಚಿಸಲು ನಮಗೆ ವ್ಯವಧಾನ ಇಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಉಡುಗೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುತ್ತೋಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಗತಿಪರರು, ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿಗಳು, ಸ್ತ್ರೀವಾದಿಗಳು— ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರ ಗಮನ ಸೆಳೆದಿವೆ. ತೊಡುವ ದಿರಿಸಿನ ಕುರಿತು ಚರ್ಚೆಯೇ ಚರ್ಚೆ. ಉಡುಗೆಯನ್ನು ಸಜ್ಜು— ಅಸಜ್ಜು ಎಂದು ವರ್ಗೀಕರಿಸುವ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಆಚಾರ— ವಿಚಾರ, ಕಾಮನೆಗಳು, ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಹಕ್ಕು— ಬಾಧ್ಯತೆ, ಹೀಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ನಂಟು—ಅಂಟು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪರವೋ ವಿರುದ್ಧವೋ ಅಂತೂ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಣಗಳೆಲ್ಲ ಹೊರಬರುತ್ತಿವೆ.

ನಮ್ಮ 'ಗೇಟು'ಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಮುಕ್ತತೆಯ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಲು ಶುರುವಾಗಿ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳೇ ಉರುಳಿವೆ. ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್, ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್, ವಾಟ್‌ಸ್ಯಾಪ್, ಫೇಸ್‌ಬುಕ್... ಬೆರಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ತೊಡುವ ಜೀನ್ಸ್, ಬಗ್ಗೆಯೋ, ಉಡುವ ಸೀರೆಯ ಕುರಿತೋ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತ ಕೂರುವುದು ಅಸಂಬಂಧ ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯ ರೂಪಿಸುವ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕ ಸಮುದಾಯದ ಮಡಿಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ನಾಳಿನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ಈ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒಪ್ಪಿ, ಅದಕ್ಕೆ 'ಅಧಿಕೃತ' ಮುದ್ರೆ ಒತ್ತಿದೆ. ಆ ಅರ್ಹತೆ ಗಳಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿಯೋಜನೆಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರಿಗೆ ತಾವು ಎಂಥ ಉಡುಗೆ ತೊಟ್ಟು ತರಗತಿಗೆ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿರಲಾರದೇ? ಇಲ್ಲವೇ, ಉಡುಗೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ವಿವೇಚನೆ ಬಳಸಲಾರದಷ್ಟು ಭಾವದಾರಿದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಬೋಧಕ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಆವರಿಸಿದೆ ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯೇನಾದರೂ ಭಾವಿಸಿದೆಯೇ?

'ಶಿಕ್ಷಕರು ಸಜ್ಜು ಉಡುಗೆ ಧರಿಸಬೇಕು', 'ಉಪನ್ಯಾಸಕಿಯರು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟು ಬರಬೇಕು' ಎಂಬರ್ಥದ ಸುತ್ತೋಲೆ ಹೊರಬಿದ್ದದ್ದು ನೋಡಿದರೆ ಇಲಾಖೆಗೆ ಅಂತಹ ಅನುಮಾನ ಇದ್ದಿರಬಹುದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಉಡುಪು ನಾವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ, ಆ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಿವೇಚನೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕೆಲವೊಂದು ದಿರಿಸಿಗೆ ಅದರದೇ ಆದ ಅನುಕೂಲ, ಅನನುಕೂಲ ಇದ್ದೇ ಇವೆ. ಹೀಗೇ ಬರಬೇಕು, ಇದೇ ತೊಡಬೇಕು ಅಂತ ವಸ್ತುಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ಹೇರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆಯ ಕೌಶಲವನ್ನೋ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನೋ ಪವಾಡಸದೃಶ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಗದು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು ಅಂತ ಯಾರಾದರೂ ಭಾವಿಸಿದ್ದರೆ ಅದು ಬಾಲಿಷತನ.

ಉಡುಗೆ ಸಜ್ಜುವಾಗಿದ್ದು, ವರ್ತನೆ ಅಸಜ್ಜುವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗೇನು ಮಾಡುವುದು? ಸೂಟು ತೊಟ್ಟು ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲೇ 'ಚೀಟಿ' ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿದರೆ ಏನು ಬಂತು? ಪುಠಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ 'ರಾಜಕೀಯ'ದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಲ್ಲ! ಉಡುಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಾದರಿಯಾದರೆ ಅದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಏನೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ, ಬೋಧನಾ ಕೌಶಲ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವಂಥ ಪ್ರೌಢಿಮೆ... ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಇದ್ದಾಗ ಅವರು ಆದರ್ಶ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಆಗಬಲ್ಲರು. ಅಂಥವರ ಸಂತತಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಶಿಕ್ಷಕರಿರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಿರುತ್ತಾರೆ. ಶಾಲಾ, ಕಾಲೇಜುಗಳ ವಾತಾವರಣ ಆಹ್ಲಾದಕರವಾಗಿರಬೇಕು, ಕಲಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳ ಸೃಜನಶಕ್ತಿ ಅರಳುವಂತಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸಬೇಕಾದವರು ಈ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು. ತಮ್ಮ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಎಡವಿದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಛಾತಿ ಇವರಿಗೆ ಇರಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಉಡುಗೆಯೂ, ವರ್ತನೆಯೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೇ?

■ ಎನ್. ಉದಯಕುಮಾರ್

